

kunstnerne i, at der skulle udbetales 143 mio. kr. ekstra i statstilskud til dem, sådan at hver gang vi gik forbi et billede og kom til at kigge på det, udløste det en eller anden form for statstilskud. Det var dog for vanvittigt. Men da det samlede offentlige kulturbudget er på 11 mia. kr. om året, må det kunne lade sig gøre at finde en enkelt krone, som kan gå til f.eks. at sikre en hjertepatient eller en kræftpatient overlevelse.

Så er der folkeoplysningen. Det har også været et stort debattema hen over sommeren. Efterhånden som palmebladsfletning og krystalhealing blev fremstillet i pressen, stod politikerne jo i kø for at sige, at det syntes de også, man burde gøre noget ved. Jeg kunne sige til Det Konservative Folkeparti og hr. Brian Mikelsen, at deres eget oplysningsforbund, FOF, såmænd ikke holder sig tilbage, når det gælder om at komme med eksotiske tilbud. De penge kan man selvfølgelig også spare på, uden at der sker noget som helst ved det.

Kigger man derimod på de store klodser som indkomstoverførslerne, ja, så fylder de jo meget. Men det er jo ikke folkepension, det er jo ikke førtidspension, det er jo ikke dagpengene, man vil ind og skære i – ikke engang fra Fremskridtspartiets side – næh, det, man skal gøre, er præcis den diskussion, som man nu har taget op, nemlig at sørge for, at folk er færdige noget før med deres uddannelser, og at de venter noget længere, inden de går på pension. Det synspunkt er rigtigt. Det synspunkt har jeg prædikeret i mere end 15 år. Det glæder mig, at det er et synspunkt, der nu også optager regeringen.

Så konklusionen for Fremskridtspartiet på det forslag til finanslov, der ligger foran os, er, at der er masser af steder, hvor vi kunne blive enige om at lave nogle justeringer, og hvis finansministeren får brug for fire mandater for at få kabalens til at gå op, er vi selvfølgelig til rådighed.

Til Venstre og De Konservative vil vi gerne sige, at de partier skal passe på, at succeskriteriet for et finanslovsforlig ikke kun bliver at holde SF og Enhedslisten væk. Der må og skal mere positive ting til, ellers kan 1999 gå hen og blive et ubehageligt år, både når den økonomiske udvikling i verden omkring os og den økonomiske udvikling i Danmark går hen og får brug for, at der er mere styr på finanserne.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Når man læser de forskellige publikationer, vi har modtaget fra regeringen – ikke alene finansloven, men alle de forskellige følgeskrivelser – tegnes der jo et overordentlig optimistisk billede. Nu er det jo ikke nyt, at en regering maler med de lyse farver og selektivt vælger de ting frem, som ser smukke ud. Jeg vil begynde med at sige, at der jo også er adskillige ting at glæde sig over, ikke mindst at vi har haft en beskæftigelsesfremgang.

Men der er også truende skyer på himlen. For det første, at betalingsbalancen i den grad er gået tilbage. Det store overskud for få år siden er blevet til ca. nul. De lærde strides lidt om, hvor vi helt ligger, men der er sket en markant tilbagegang. Samtidig må vi sige, at regeringen kun har sat få penge af i finanslovsforslaget til at nedbringe statens alt for store gæld, som udløser en renteudgift på 52 mia. kr. Så er der også nogle indtægter ved nettotilgodehavende hos Nationalbanken, men alligevel er der en meget stor udgiftspost, som vi hvert år må opkræve skatter for at betale. Her mener vi fra Kristeligt Folkepartis side, at regeringens ambitionsniveau er for lavt, samtidig med at indsatsen for at nedbringe ventelister til hospitalerne også er for lav.

Hvor ligger så fejlen? Hvor er det, at tingene bør gøres bedre? Jeg mener, at når det gælder de primære opgaver: godt sygehusvæsen, god ældreomsorg, god folkeskole, så er det ikke her, man har satset. Nej, der er for mange overførselsudgifter. Der er nogle systemer – og dem vil jeg komme ind på – som har været rigtige, da de blev sat i gang, men som har fået lov til at udvikle sig for stærkt.

Derfor medvirker vi meget gerne til nogle systemreformer under finanslovsdrøftelserne, til at få sat nogle systemændringer i gang, som betyder en begrænsning af nogle offentlige udgifter. Der vil vi gerne give regeringen mod til at gennemføre de nødvendige strukturreformer. Vi vil begynde med at rose statsministeren for de tanker, man har været inde på om et fleksibelt arbejdsmarked. Det er netop en rigtig grundholdning. Den må vi give kød og blod.

De tanker, at der er forskellige livsfaser, og at i nogle faser arbejder man meget, så mindre, så mere og så mindre igen, inden man helt trækker sig tilbage fra arbejdsmarkedet, er helt rigtige, netop ud fra det, statsministeren så rigtigt understregede, nemlig betydningen af, at familier har tid til at være sammen med deres børn.